

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 11C/5/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114221969
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2016:2114221969.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou v právnej veci žalobcu: SATUR TRAVEL a.s., IČO: 35 787 201, Miletičova 1, 824 72 Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária Melničák a Semančíková, s.r.o., IČO: 36 860 891, Miletičova 1, 821 08 Bratislava, proti žalovaným: 1. M. T. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/XX, K. C., 2. E. C., nar. XX.XX.XXXX, 3. Q. C., nar. XX.XX.XXXX, žalovaní v 2. a 3. rade bytom u žalovanej v 1. rade, zastúpení zákonným zástupcom - žalovanou v 1. rade, 4. M. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. 2, K., zastúpená: JUDr. Radoslav Olijáš, PhD., advokát, Grösslingova 58, 811 09 Bratislava, o zaplatenie 3.054,10 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Žalovaná v 1. rade je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 3.054,10 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 3.054,10 eura od 13.02.2015 do zaplatenia, a to do 60 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Žaloba sa v prevyšujúcej časti úroku z omeškania voči žalovanej v 1. rade z a m i e t a .
- III. Žaloba sa voči žalovaným v 2., 3. a 4. rade z a m i e t a .
- IV. O trovách konania rozhodne súd samostatným uznesením do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou zo dňa 19.08.2014, doručenou tunajšiemu súdu dňa 21.08.2014, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovaným v 1. - 4. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 3.054,10 eura s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.222,- eur od 16.02.2012 do zaplatenia a s 8,75% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.832,10 eura od 16.08.2012 do zaplatenia, ako aj nahradiť mu trovy konania.

Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaní v minulosti čerpali služby poskytované žalobcom, keď sa zúčastnili dvoch zájazdov, a to zájazd v termíne od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX v N., na mieste I., v ubytovacom zariadení I. P. ktorého cena celkom bola 1.897,35 eura (zmluva o obstaraní zájazdu č. XXXXXXX), zájazd v termíne od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX na M., na mieste P. v ubytovacom zariadení T. R. R. K., ktorého cena celkom bola 2.688,63 eura (zmluva o obstaraní zájazdu č. XXXXXXX). Žalobca si voči žalovaným splnil svoje povinnosti riadne a včas, keď služby zájazdu žalovaným poskytol v plnom rozsahu. Žalovaní sa zájazdu zúčastnili, služby prijali a v celom rozsahu skonsumovali. Napriek uvedenému žalovaní nespĺnili základnú povinnosť, a to uhradiť cenu prijatých služieb, t.j. cenu zájazdu, keď zo sumy 1.897,35 eura bola uhradená suma 675,35 eura, a teda neuhradená suma ostáva 1.222,- eur, a zo sumy 2.688,63 eura bola uhradená suma 856,53 eura, a teda neuhradená suma ostáva 1.832,10 eura. Preto dlh žalovaných 1/ až 4/ predstavuje ku dňu spisania

návrhu sumu 3.054,10 eura na istine. Žalovaní 1/ až 4/ si do dňa spísania návrhu svoju platobnú povinnosť voči žalobcovi nesplnili v celom rozsahu. Preto podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú žalovaní povinní zaplatiť žalobcovi vedľa dlhu aj úroky z omeškania vo výške určenej nariadením vlády č. 87/1995 Z.z..

Súd žalobe v celom rozsahu vyhovel vydaním platobného rozkazu č.k. 11C/5/2015-19 zo dňa 06.02.2015. Proti uvedenému platobnému rozkazu podali žalované v 1. a 4. rade v lehote odpor s odôvodnením, čím sa platobný rozkaz v zmysle § 174 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v plnom rozsahu zrušil.

Žalovaná v 1. rade v podanom odpore uviedla, že predmetné zázazdy ako bývalý zamestnanec žalobcu uhradila.

Žalovaná v 4. rade v podanom odpore uviedla, že s odkazom na § 741a a nasl. Obč. zák. účastníkom zmluvy o obstaraní zázazdu je cestovná kancelária a objednávateľ. Objednávateľom je teda ten, kto je na zmluve označený ako objednávateľ a písomne prejaví s obsahom zmluvy súhlas. Žalobcom predloženú zmluvu o obstaraní zázazdu č. XXXXXXXX žalovaná v 4. rade neuzavrela (podľa obsahu zmluvy ju uzavrela žalovaná v 1. rade), preto táto zmluva nemôže žalovanú v 4. rade zaväzovať, nakoľko ona nie je jej účastník ako objednávateľ. Žalovaná v 4. rade v dotyčnej zmluve nefiguruje ako objednávateľ, a ani ju nikdy neuzavrela (na samotnej zmluve absentujú aj podpisy zmluvných strán, takže požiadavka písomnej formy podľa § 741b ods. 1 Obč. zák. tu splnená nie je). Pofidérnosť tohto dôkazu znásobuje okolnosť, že bol datovaný dňom 18.8.2014, t.j. vyše 2 roky potom, ako sa zázazd konal. Navyiac ak žalobca tvrdí, že služby cestovného ruchu boli poskytnuté, tak v takom prípade sa môže jednať o plnenie bez právneho dôvodu, pričom premlčacia doba nároku na vydanie plnenia prijatého bez právneho dôvodu už uplynula a žalovaná v 4. rade v tomto smere namieta premlčanie. Na žalobcom predloženej zmluve o obstaraní zázazdu č. L. síce figuruje ako objednávateľ, avšak takúto zmluvu žalovaná v 4. rade neuzavrela (na samotnej zmluve absentujú aj podpisy zmluvných strán, takže požiadavka písomnej formy tiež nie je splnená - § 741b ods. 1 Obč.zák.). Pofidérnosť aj tohto dôkazu znásobuje, že bol datovaný dňom 18.8.2014, t.j. 2 roky potom, ako sa zázazd konal a navyiac ho „založila“ samotná žalovaná v 1. rade. Ak žalobca tvrdí, že služby cestovného ruchu boli poskytnuté, tak v takom prípade sa môže tiež jednať o plnenie bez právneho dôvodu, pričom premlčacia doba nároku na vydanie plnenia prijatého bez právneho dôvodu už uplynula a žalovaná v 4. rade v tomto smere namieta premlčanie; konkrétne splatnosť sumy 2.688,63 eura podľa uvedenej zmluvy nastala dňa 15.8.2012, dvojročná premlčacia doba uplynula dňa 15.8.2014, a žaloba bola podaná až dňa 21.8.2014. Žiada preto, aby súd žalobu v celom rozsahu voči žalovanej v 4. rade zamietol a aby zaviazal žalobcu povinnosťou zaplatiť žalovanej v 4. rade náhradu trov konania.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, odpormi proti platobnému rozkazu, ostatnými listinnými dôkazmi obsiahnutými v spise, výsluchom žalovanej v 1. rade a žalovanej v 4. rade, výsluchom svedkyne L. L., keď na poslednom pojednávaní pojednával v neprítomnosti žalovanej v 1. rade v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 OSP, ktorá žalovaná v 1. rade bola na pojednávanie predvolaná na predchádzajúcom pojednávaní dňa 29.03.2016, avšak na pojednávanie dňa 03.05.2016 sa neodstavila, o odročenie pojednávania nežiadala, pričom zistil nasledovný skutkový stav:

Zo Zmluvy o obstaraní zázazdu rezervačné číslo: XXXXXXXX (č.l. 17) vyplýva, že ako zmluvné strany sú označené žalobca ako obstarávateľ a žalovaná v 1. rade ako objednávateľ. Predmetom zmluvy je obstaranie zázazdu do krajiny N., miesto I., ubytovanie I. P., v termíne od XX.XX.XXXX - XX.XX.XXXX. Cestujúcimi podľa zmluvy sú žalovaní v 1. až 4. rade. Cena zázazdu je vo výške 1.897,35 eura, z čoho boli realizované platby bankovým prevodom vo výške 11,20 eur dňa XX.XX.XXXX a vo výške 554,05 eura dňa 28.03.2012 a platby cez pokladňu vo výške 60,10 eura dňa 04.03.2013 a vo výške 50,- eur dňa 22.11.2013, t.j. celkom bolo uhradené 675,35 eura, pričom zostáva doplatok 1.222,- eur so splatnosťou 15.02.2012. Predmetná zmluva je datovaná 18.08.2014 v E., s poznámkami založil: K. I., vybavuje: L. L.; zmluva neobsahuje podpis zákazníka, ani podpis a pečiatku predajcu.

Zo Zmluvy o obstaraní zázazdu rezervačné číslo: XXXXXXXX (č.l. 18) vyplýva, že ako zmluvné strany sú označené žalobca ako obstarávateľ a žalovaná v 4. rade ako objednávateľ. Predmetom zmluvy je obstaranie zázazdu do krajiny Malorka, miesto R. D'or, ubytovanie T. R. R. K., v termíne od XX.XX.XXXX - XX.XX.XXXX. Cestujúcimi podľa zmluvy sú žalovaní v 1. až 4. rade. Cena zázazdu je vo výške 2.688,63

eura, z čoho bola realizovaná platba bankovým prevodom vo výške 856,53 eura dňa 23.08.2012, pričom zostáva doplatok 1.832,10 eura so splatnosťou 15.08.2012. Predmetná zmluva je datovaná 18.08.2014 v E., s poznámkami založil: K. I., vybavuje: L. L.; zmluva neobsahuje podpis zákazníka, ani podpis a pečiatku predajcu.

Z výstupu z rezervačného systému oboch zájazdov (č.l. 67 a 69), ako aj z výpisov z účtu žalovanej v 4. rade (č.l. 70 a 71) vyplýva, že sumu 565,25 eura na zájazd do N. dňa 28.03.2012 a sumu 856,53 eura na zájazd na M. dňa 23.08.2012, obe bankovým prevodom, uhradila žalovaná v 4. rade.

Z čl. I. bodu 3. Zmluvných podmienok cestovnej kancelárie A. E., a.s., platných od 01.12.2010 (č.l. 148), ktoré boli súčasťou katalógu pre rok 2012, vyplýva, že „zmluva o obstaraní zájazdu vzniká medzi obstarávateľom a objednávateľom na základe riadne vyplnenej a podpísanej zmluvy o obstaraní zájazdu potvrdenej obstarávateľom ...“ Rovnaké znenie bodu 3. v čl. I. je obsiahnuté aj v Zmluvných podmienkach cestovnej kancelárie A. E., a.s., platných od 01.06.2014, ktoré sú zverejnené na aktuálnej stránke www.satur.sk.

Zo Zmluvných podmienok R. C. A. E., a.s. pre zmluvný vzťah uzavretý prostredníctvom internetového rezervačného systému umiestneného na webovom sídle www.satur.sk, ktoré sú zverejnené na stránke www.satur.sk ako „Zmluvné podmienky pre on-line predaj“ vyplýva, že ich čl. II. upravuje uzatvorenie zmluvného vzťahu prostredníctvom on-line predaja, pričom je tu upravený postup odoslania návrhu na uzavretie zmluvy o obstaraní zájazdu a jeho prijatia, moment vzniku platnej a účinnej zmluvy o obstaraní zájazdu, s tým, že „zmluva má zachovanú písomnú formu tak, že internetový systém vygeneruje objednávateľovi dokument s názvom: „Potvrdená zmluva pre objednávateľa (.pdf)“.

Žalovaná v 1. rade pri výsluchu účastníka na pojednávaní potvrdila jej účasť a účasť žalovaných v 2. - 4. rade na predmetných zájazdoch. Ďalej uviedla, že bola zamestnaná u žalobcu od 15.06.2006 do XX.XX.XXXX. Nevie sa vyjadriť k tomu, že by práve zmluvy obsiahnuté v spise nahadzovala do systému žalobcu. Žalovaná v 4. rade ju nespĺnomocnila na uzavretie žiadnej z týchto zmlúv. Nevie sa vyjadriť k tomu, že by na uvedené zmluvy niečo plnila. Poukazuje na to, že ako pozná ekonomické fungovanie žalobcu, má za to, že na skutočnosť neuhradenia cien zájazdov musel žalobca prísť na konci roka 2012, kedy sa robia ku koncu roka audity. Ona o žiadnom nedoplatku až do doručenia platobného rozkazu nevedela, žalobca sa nepokúsil o mimosúdne riešenie, ani ju na nedoplatok neupozornil a nevyzval. Cena zájazdu musí byť uhradená, kým klient nastúpi na zájazd. Podľa nej podanie návrhu je účelovým podaním, ktoré má podľa jej názoru pôvod v okamžitom skončení pracovného pomeru zo strany žalovanej v 1. rade u žalobcu. Úhrada za zájazdy bola realizovaná zážkami z odmien žalovanej v 1. rade ako zamestnanca. Nevie, kedy boli uvedené zážky realizované. Do spisu založila e-mailovú komunikáciu zo dňa 10.10.2013, pričom poukázala na to, že išlo o komunikáciu s ekonomickou riaditeľkou. Takéto vysporiadanie odmien bola v tejto CK bežná prax. Žiada súd, aby nariadil audit, nakoľko takto boli aj u ostatných zamestnancov zúčtované odmeny. Je jej ľúto, že je do veci zatahnutá žalovaná v 4. rade, nakoľko táto mala svoju časť zájazdu uhradenú. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, či by vedela ozrejmiť, kým a v akej výške boli uhradené čiastky, ktoré žalobca zohľadnil ako plnenie ceny zájazdov, žalovaná v 1. rade uviedla, že tú časť, ktorá pripadá na cenu výpočtu zájazdu pre žalovanú v 4. rade, určite z jej strany uhradená bola, a nejaká čiastka 60,- eur a nejakých 11,- eur, žalobca doklady nepriložil, po tých rokoch sa nevie vyjadriť, či tých 50,- alebo 60,- eur bol jej, ale podiel odporkyne v 4. rade na každej zmluve bol uhradený. Zo skúseností zo zamestnania u žalobcu vie, že uvedené zmluvy majú svoje pokračovanie, kde je uvedené, kto, kedy aké úhrady vykonal, či to bolo kartou, v hotovosti alebo či to bolo cez účet. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, či by bolo možné realizovanie predmetných zájazdov, ak by zmluvy o obstaraní zájazdu neboli založené v elektronickom rezervačnom systéme spoločnosti A. pred dátumom realizácie predmetného zájazdu, uviedla, že netuší, ale myslí si, že áno, pretože v systéme sa dajú robiť divy, sú osoby, ktorým sa to z ich pozície dalo urobiť. Myslí si, že teoreticky áno, ale ona takúto možnosť nemala. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, či v tomto konkrétnom zájazde, boli tieto zmluvy založené do rezervačných systémov žalobcu žalovanou v 1. rade pred dátumom realizácie zájazdu, uviedla, že určite áno, nemôže potvrdiť dátumy založenia, pretože toto všetko sa dá zmeniť. Takúto zmluvu si v A. vytlačí v priebehu krátko času s akýmikoľvek údajmi. Žalovaná v 1. rade ďalej uviedla, že keď predávajúci zájazd predá, každá zmluva je na pobočke archivovaná. Na otázku súdu, či teda by mali byť aj zmluvy obsiahnuté v spise na pobočke archivované s podpismi, uviedla určite áno, na doplňujúcu otázku, či teda zmluvy boli podpísané, uvádza, že nevie sa vyjadriť, či boli podpísané, myslela tým, že ku každej zmluve existuje aj originál, ktorý mal byť vytlačený

a odložený. Ďalej uviedla, že zmluvu, ktorú robila pre seba, nepovažovala za potrebné ju podpísať. Z jej pohľadu žaloba na žalovanú v 4. rade nemala byť podaná, nakoľko jej časť zájazdu bola od počiatku uhradená. Žalovaná mala byť len ona a jej deti. Podľa názoru žalovanej v 1. rade a skúseností, nie je potrebné, aby bola zmluva nevyhnutne v písomnej forme, sú klienti, s ktorými sa nepodarí skontaktovať, ktorí nevrátia podpísanú zmluvu, v takom prípade sa zmluva považuje za uzavretú dňom úhrady ceny zájazdu. Nesúhlasí s tým, že by neboli na pobočke v písomnej forme uvedené zmluvy. Nesúhlasí s tým, že bola svedkyňa vyslaná na pobočku za účelom zisťovania, či sú vytlačené nejaké zmluvy z roku 2012. Nesúhlasí s tým, že je potrebné, aby zmluvu podpisovali všetci účastníci, často chodia s priateľmi, zmluvu nemusí podpísať každý. Pokiaľ ona pracovala u žalobcu, má za to, že sa nedoplatky na zájazdoch nevymáhali od tých, ktorí mali zaplatenú svoju časť zájazdu. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej v 4. rade, či prejavila žalovaná v 4. rade nejakú vôľu byť zaviazaná spoločne a nerozdielne, žalovaná v 1. rade uviedla, že ak to v ľudskej reči znamená, že či mala byť žalovaná v 4. rade zaviazaná, aby zaplatila časť aj za žalovanú v 1. rade, neprejavila takúto vôľu. Ak svedkyňa hovorila, že pokyny môžu byť odovzdané klientovi až po uhradení ceny zájazdu, k tomuto uvádza, že žalovaná v 4. rade svoju časť uhradenú mala, a preto pokyny dostala. Ak žalovaná v 1. rade nemala uhradenú svoju časť, toto bola otázka dohody medzi žalovanou v 1. rade ako zamestnancom a zamestnávateľom. Bol to úplne štandardný postup, že na zamestnancov sa toto pravidlo nevzťahovalo. Toto bol nepísaný, ale zaužívaný postup. Ďalej uviedla, že má pochybnosti o vykonanej inventúre v auguste 2014, čoho sa táto inventúra týkala, prečo sa na nevyplatené zmluvy z roku 2012 prišlo až v roku 2014. Pokiaľ ona vie, nikdy sa nekontrolovalo, či sú zmluvy vytlačené v písomnej podobe. Ak si napríklad pán právny zástupca kvôli nejakému súdnemu pojednávaniu pýtal od nej zmluvu, táto sa vtedy vytlačila. Inak boli zmluvy v počítači. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, či má vedomosť o iných zmluvách, ktoré by boli vypracované pre žalovanú v 4. rade na zájazdy, ktoré sú predmetom tohto súdneho konania, žalovaná uviedla, že sa nevie k tejto otázke vyjadriť, z jej pohľadu nie, ale nevie sa k tomu vyjadriť, či niekedy následne nejaké zmluvy vznikali. Tak ako svedkyňa povedala, že zmluva bola vytlačená s iným dátumom, s jej menom. Dajú sa zmluvy vytláčať. Na otázku súdu, či vie predložiť dôkaz o tom, že celá suma zájazdu je uhradená, žalovaná v 1. rade uviedla, že platy zamestnancov žalobcu neboli vysoké, bola tam motivačná zložka, veľa zamestnancov využívalo túto formu, tým ktorí spĺňali kritéria, boli vyplatené odmeny, alebo ich mohli precestovať. Poukázala na tabuľku obrátov pobočky za rok 2009 prepočítané na určité koeficienty, za určitý obrat bol zamestnancovi prepočítaný koeficient, nakoniec sa dospelo k určitej sume, v tomto roku to bolo konkrétne 14.000,- eur, z čoho sa odpočítali náklady na mzdy zamestnancov. Tento podklad dávala ekonomická riaditeľka a výsledok tohto odpočtu boli odmeny. Môže predložiť súdu výpisy z účtov za celé jej pôsobenie u žalobcu, kde vie dokázať, že jej odmeny štandardne chodili na účet. V roku 2013 jej neprišla na účet plná suma odmien, zvyšná časť bola použitá na úhradu zájazdov. Nevie, či to bola chyba ekonomickej riaditeľky, ktorá tieto veci robila alebo časová tieseň, keď to nedorovнала. Ekonomická riaditeľka mala urobiť v roku 2013 vstup, ktorým mala rezervačné čísla dorovnať, takýmto spôsobom sa to robí často pri zamestnancoch spoločnosti. Podľa nej jediné logické vysvetlenie toho, že na uvedené zmluvy je evidovaný nedoplatok, je, že ekonomická riaditeľka obvyklým postupom neurobila na zmluvu vstup, ktorým by bol dorovnaný nedoplatok. Výpismi z účtu chce preukázať to, že jej boli v daných obdobiach poskytované odmeny zo strany žalobcu. Nevie priamo preukázať, že cena za zájazdy mala byť kompenzovaná odmenami od bývalého zamestnávateľa, jedine e-mailom, ktorý predložila na minulom pojednávaní, s tým, že takéto odmeny boli u bývalého zamestnávateľa zaužívané. Uvedené by bolo možné preukázať tak, že by bol preukázaný výsledok hospodárenia pobočky v E. za rok 2012 a odpočítané odmeny, ktoré jej boli vyplatené v niektorom mesiaci v roku 2013. Rozdiel by predstavoval nevyplatenú sumu za zájazdy, ktoré sú predmetom sporu.

Žalovaná v 4. rade pri výsluchu účastníka na pojednávaní uviedla, že niekedy pred Veľkou nocou v roku XXXX ju oslovila žalovaná v 1. rade. Túto poznala ako vedúcu pobočky A. v E.. Ponúkla jej last minute zájazd do N.. Ukázala jej v katalógu, o ktorý hotel sa jedná, spravila jej cenovú ponuku, koľko by ju tento zájazd vyšiel. Táto ponuka ju zaujala, tak s ňou súhlasila. Žalovaná v 1. rade jej následne vyhotovila faktúru v písomnej podobe, kde bola uvedená cena, splatnosť a variabilný symbol, pod ktorým mala byť táto cena uhradená. Vzhľadom na časový odstup túto faktúru už nemá. Jej osobné údaje mala žalovaná v 1. rade už k dispozícii, nakoľko žalovaná v 4. rade už predtým absolvovala so A. poznávacie a pobytové zájazdy. Žiadnu zmluvu nespisovali, ani žiadnym spôsobom nespĺnomocnila nikoho na uzatvorenie zmluvy. Túto faktúru, ktorá jej bola predložená, prostredníctvom internet bankingu uhradila, následne sa na zájazde v N. zúčastnila, všetko prebehlo v poriadku, a tým považovala celú záležitosť za uzavretú. Úplne obdobným spôsobom prebehol aj zájazd na M.. Aj ohľadom faktúry, že sa jednalo o last minute zájazd, vystavila jej faktúru, zúčastnila sa zájazdu. So žalovanou v 1. rade sa

nedohodli ani nerozprávali o tom, kto bude uvedený ako objednávateľ tej-ktorej zmluvy. Žalovaná v 4. rade uviedla, že konala sama za seba. Nemala k dispozícii zmluvu o obstaraní zájazdu. V tom čase boli so žalovanou v 1. rade priateľkami. Aj predchádzajúce zájazdy, ktoré absolvovala cez A. mala vybavené cez žalovanú v 1. rade a rovnako nemala k dispozícii zmluvy o obstaraní zájazdu, vždy každá dovolenka dopadla v poriadku. So žalovanou v 1. rade a s jej deťmi sa zúčastnila zájazdu len 2x, pričom išlo o zájazdy obsiahnuté v spise. Komunikácia so žalovanou v 1. rade prebiehala výhradne ústne na pobočke. Zmluvy o obstaraní zájazdu č.l. 17 a 18 nemala nikdy v rukách, prvýkrát ich videla, keď jej prišli doručené spolu s platobným rozkazom.

Svedkyňa L. na pojednávaní pri výsluchu uviedla, že je zamestnaná v spoločnosti žalobcu od XX.XX.XXXX. Nevie sa vyjadriť k uzavretiu zmlúv o obstaraní zájazdu, ku ktorým zájazdom malo dôjsť v období od 01.04.2012 do 08.04.2012 a od 25.08.2012 do 05.09.2012, nakoľko v tomto období v uvedenej spoločnosti nepracovala. Čo sa týka zmlúv, zmluvy boli u nich dané do rezervačného systému žalovanou v 1. rade, nakoľko bola predajcom v rámci pobočky E.. Prvá zmluva bola robená žalovanou dňa 26.03.2012 a druhá zmluva bola robená dňa 10.08.2012. Tieto údaje vie z ich rezervačného systému. Obidve zmluvy boli zadané do ich rezervačného systému predajcom - žalovanou. Predajca má povinnosť po nahodení zmluvy zmluvu vytlačiť a dať podpísať klientovi. O tom, že sa zmluva nenachádza v písomnej podobe na pobočke, nemali vedomosť. Svedkyňa vykonávala inventúry a kontroly na pobočke v E. v auguste 2014, zistila, že na pobočke v E. sa nenachádzajú v písomnej podobe. Následne o tom informovala vedenie spoločnosti. Následne vedenie spoločnosti chcelo od svedkyne podklady k pojednávaniu. Akonáhle sa vytlačí zmluva, objaví sa tam meno, kto ju tlačil. Preto je na zmluvách obsiahnutých v spise meno svedkyne. Inventúru na pobočke E. v auguste XXXX vykonávali po skončení pracovného pomeru so žalovanou v 1. rade. Nie je tu súvislosť, nakoľko v tomto čase sa vykonávali inventúry aj v iných pobočkách. Pokiaľ ide o nedoplatky na zmluvách, predajca je povinný 7 dní pred vykonaním zájazdu odovzdať klientovi pokyny, pričom tieto mu môže odovzdať až potom, čo bola celá suma vyplatená. Na otázky právneho zástupcu žalovanej v 4. rade, či pokiaľ fungoval A. vždy dávali klientovi na podpis zmluvu, svedkyňa uviedla, že vždy by to tak malo byť, keď predajca nahodí zmluvy do systému, automaticky sa sťahujú objednané služby do roomingov a nie je potrebné, aby oni niečo manuálne vykonávali. Dátum založenia na obidvoch zmluvách dňa 18.08.2014 je uvedený preto, že dátum tam ťahá automaticky systém, kedy sa prvýkrát vytlačila zmluva. Predajca si nesplnil povinnosť vytlačiť zmluvu po objednaní zájazdu elektronicky. Preto sa potom, čo svedkyňa zmluvu vytlačila, uviedol na zmluve dátum 18.08.2014, nakoľko to bolo prvýkrát, kedy bola zmluva vytlačená v listinnej podobe. Zmluvy tlačila z dôvodu výsledkov inventúry, keďže zistili uvedené nedostatky, vedenie si vyžiadalo zmluvy vytlačené. Keď robili takú inventúru, nepreverili, kto platil na zmluvy akú sumu, pretože toto nemali oni preverovať, mali preverovať, či sú založené na pobočkách písomné zmluvy.

Žalobca na pojednávaní prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že pokiaľ ide o samotné zmluvy o obstaraní zájazdu, sú názoru, že ich forma zodpovedá dikcii § 741b ods. 1 OZ, aj predložená elektronická forma zodpovedá tak požiadavke písomnej formy alebo inej vhodnej formy. Obe zmluvné strany z predmetných zmlúv prejavili vôľu poskytnúť presne definované služby a plniť si iné povinnosti vyplývajúce z týchto zmlúv, objednávateľa z predmetných zmlúv aj čiastočne svoju platobnú povinnosť plnili. Poukazujú na § 5 zákona č. 281/2001, ktorý definuje pojem objednávateľ tak, že objednávateľom je aj žalovaná v 4. rade. Aj v prípade, ak by súd prijal názor, že v danej veci nebola riadne uzavretá žiadna zmluva o obstaraní zájazdu, a teda že v danej veci je možné hovoriť len o bezdôvodnom obohatení, poukazujú na § 107 OZ, ktorý rozlišuje subjektívnu a objektívnu premlčaciu lehotu. O skutočnostiach, ktoré by podľa názoru žalovanej v 4. rade mali svedčiť tomu, že v predmetnej veci nebola riadne uzavretá žiadna zmluva o obstaraní zájazdu, sa navrhovateľ dozvedel až vykonaním kontrolných úkonov po skončení pracovného pomeru žalovanej v 1. rade, ktorý skončil 28.05.2014. Z uvedeného je zrejmé, že subjektívna lehota 2 rokov v predmetnej veci nemohla uplynúť, keďže žaloba bola podaná v auguste toho istého roku. Zároveň poukazujú aj na tú skutočnosť, že nemohla uplynúť ani trojročná objektívna premlčacia lehota, keď zájazdy, a teda príjem služieb bol realizovaný v roku 2012 a k podaniu žaloby došlo v roku 2014, t.j. výrazne skôr ako mala uplynúť objektívna premlčacia lehota. Poukazujú aj na tú skutočnosť, že zájazd podľa zmluvy o obstaraní zájazdu rezervačné číslo: XXXXXXXX bol poskytnutý v termíne od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX. Ak by aj v úplnosti bol akceptovaný názor žalovanej v 4. rade, ani v takom prípade by nemohlo dôjsť k premlčaniu nároku, keď k bezdôvodnému obohateniu v tomto prípade mohlo dôjsť najskôr prvým dňom čerpania služby, t.j. 25.08.2012, avšak žaloba bola podaná 20.08.2014, t.j. pred uplynutím tak subjektívnej ako aj objektívnej lehoty. Pokiaľ ide o správu o výsledkoch hospodárenia pobočky žalobcu v E. za rok 2012 takúto správu žalobca nemá. Ďalej uviedol,

že žalovaná v 1. rade ako bývalý zamestnanec žalobcu mala určenú fixnú mzdu bez určenia pohyblivej zložky a uvedené dokumentuje, že produkovaná obrana žalovanej v 1. rade nemá oporu v skutkovom a zmluvnom vzťahu. Vo vzťahu k predloženým dôkazom uviedol, že zmluvné podmienky nadobúdajú svoju relevanciu a platnosť okamihom ich akceptovania, a teda uzavretia zmluvy o obstaraní zájazdu. Skutočnosť, že právny zástupca žalovanej v 4. rade na tieto zmluvné podmienky odvoláva, len potvrdzuje tú skutočnosť, že musela byť riadne uzavretá zmluva o obstaraní zájazdu. Ďalej uviedol, že všetky náležitosti, formy právneho úkonu boli v danej súvislosti naplnené. Je pravdou, že v danej veci nedošlo k uzavretiu zmluvy za neprítomnosti zmluvných strán, čo riešia zmluvné podmienky pre on-line predaj, ďalej k uzavretiu zmluvy došlo za prítomnosti oboch zmluvných strán v rovnakom čase a v rovnakom mieste, keď za všetkých objednávateľov zájazdu konala žalovaná v 1. rade.

Žalovaná v 4. rade na pojednávaní prostredníctvom právneho zástupcu uviedla, že namieta platnosť týchto zmlúv, že nie je zachovaná písomná forma, ale ako z výsluchov vyplynulo, tak tu nie je dodržaná žiadna vhodná forma, jedná sa o spotrebiteľské formulárové zmluvy, na ktorých absentuje podpis účastníkov a navyše sa jedná o listinu vyhotovenú až dva roky potom, ako sa údajný zájazd konal, takže možno uvažovať jedine o tom, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie a keďže žalovaná v 4. rade sumu zájazdu na ňu pripadajúcu zaplatila, tak žalovaný nárok je absolútne bezdôvodný. Zmluvy, ktoré sú založené na č.l. 17 a 18, nikdy s týmito žalovaná v 4. rade neprejavila súhlas, nikdy ich nemala v rukách, chcela ísť na zájazd ako fyzická osoba, nikdy nechcela byť spoločne a nerozdielne zviazaná so žalovanou v 1. rade. Navyše je evidentné, že bol to zmluvný vzťah výlučne medzi A. a žalovanou v 4. rade, ako dvoma subjektami, pretože SATUR vystavil faktúru na konkrétne meno, s konkrétnou sumou, veľmi dobre vedel, kto je jeho objednávateľ a koľko má tento objednávateľ za tento zájazd zaplatiť. Skutočne ich zaráža tvrdenie, že ak bolo na zájazde napr. 25 ľudí, tak kvôli jednému neplatičovi treba zažalovať všetkých 25. Poukazujú na ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, z ktorých vyplýva, že pri pochybnostiach platí výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Ďalej uviedla, že keďže predpokladá, že žalobca nesprístupňuje verejnosti obsah svojich rezervačných zmlúv v počítačových systémoch, tak tu chýbala akákoľvek možnosť spotrebiteľa sa oboznámiť a povedať súhlasím alebo nesúhlasím, s poukazom na to, že sa jedná o formulárovú zmluvu. Poukázala na to, že svedkyňa povedala, že vždy sa vyžadoval písomný prejav vôle aspoň na jednom vyhotovení tejto listiny pre potreby A., samotný formulár predpokladá písomný prejav vôle, tu však nič také nie je. Určite toto nemôže založiť žiadny solidárny záväzok na strane žalovaných 1 až 4. Ďalej chce poukázať na to, že zmluvu považuje za neplatnú aj z dôvodu, že z pracovnej zmluvy vyplýva príjem žalovanej v 1. rade približne 500,- eur mesačne, pričom zmluvy o obstaraní zájazdu boli uzavreté na sumu výrazne prevyšujúce príjem matky, a to vo výške asi 6-násobku, ak vychádzame z ceny zájazdov 3000 eur, a preto by bolo potrebné pre platnosť tejto zmluvy schválenie súdom, nakoľko nejde podľa jej názoru o bežnú vec. Vo vzťahu k maloletým deťom je tento záväzok premlčaný, pretože už dňa 26.03.2012 v prípade N. a dňa 10.08.2012 v prípade M. žalobca už v tomto systéme evidoval tieto maloleté deti ako účastníkov zájazdu a výšku dlhu na ne pripadajúcu. Nechce si zastávať žalovanej v 1. rade, ale je jej ľúto maloletých detí. Žalovaná v 4. rade ďalej poukázala na zmluvné podmienky CK A. v katalógu pre rok XXXX, ktoré nadobudli platnosť dňa 01.12.2010, pričom z nich vyplýva, že žalobca vo svojej obchodnej praxi predpokladal uzavretie zmluvy iba dvomi spôsobmi, a to v papierovej podobe s podpisom objednávateľa na listine alebo cez elektronický rezervačný portál na web. stránke satur.sk. Navyše svedkyňa potvrdila, že v prípade uzavretia zmluvy na pobočke sa vyžadoval podpis objednávateľa.

Podľa § 488 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa § 489 OZ, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 741a OZ, zmluvou o obstaraní zájazdu sa obstarávateľ (cestovná kancelária) zaväzuje, že objednávateľovi obstará vopred ponúkanú kombináciu služieb cestovného ruchu (zájazd), a objednávateľ sa zaväzuje, že zaplatí dohodnutú cenu.

Podľa § 741b ods. 1 OZ, zmluva musí mať písomnú formu alebo inú vhodnú formu a musí obsahovať a) označenie zmluvných strán,

- b) charakteristiku zájazdu, najmä termín jeho začatia a skončenia, uvedenie všetkých poskytovaných služieb, ktoré sú zahrnuté do ceny zájazdu, miesto a čas ich trvania; vymedzenie zájazdu možno nahradiť odkazom na číslo zájazdu alebo iné označenie v katalógu iba v tom prípade, ak katalóg obsahuje všetky tieto informácie a bol odovzdaný objednávateľovi,
- c) cenu zájazdu vrátane časového rozvrhu platieb a výšky preddavku,
- d) lehotu a spôsob, akým má objednávateľ uplatniť nároky plynúce z porušenia právnej povinnosti cestovnej kancelárie,
- e) výšku zmluvných pokút, ktoré je povinný objednávateľ cestovnej kancelárii uhradiť pri odstúpení od zmluvy v prípadoch určených týmto zákonom.

Podľa § 1 zákona č. 281/2001 Z.z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr (ďalej len „ZoZ“), tento zákon upravuje spôsob organizovania zájazdov a niektoré podmienky podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr.

Podľa § 5 ZoZ, objednávateľ je

- a) osoba, ktorá uzatvorí s cestovnou kanceláriou zmluvu o zájazde,
- b) osoba, v ktorej prospech sa zmluva o zájazde uzatvorila,
- c) osoba, na ktorú sa zájazd previedol za podmienok podľa Občianskeho zákonníka.6)

Podľa § 52 ods. 1 - 4 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 26 ZR, pokiaľ fyzické osoby nie sú spôsobilí na právne úkony, konajú za nich ich zákonní zástupcovia.

Podľa § 27 ods. 1 OZ, kto je zákonným zástupcom maloletého dieťaťa, upravuje Zákon o rodine.

Podľa § 31 ods. 1 Zákona o rodine (ďalej len „ZR“), rodičia zastupujú maloleté dieťa pri právnych úkonoch, na ktoré nie je spôsobilé.

Podľa § 34 OZ, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Podľa § 40 ods. 1 OZ, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

Podľa § 40 ods. 3 OZ, písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou; ak právny úkon robia viaceré osoby, nemusia byť ich podpisy na tej istej listine, ibaže právny predpis ustanovuje inak. Podpis sa môže nahradiť mechanickými prostriedkami v prípadoch, keď je to obvyklé.

Podľa § 40 ods. 4 OZ, písomná forma je zachovaná, ak je právny úkon urobený telegraficky, ďalekopisom alebo elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila. Písomná forma je zachovaná vždy, ak právny úkon urobený elektronickými prostriedkami je podpísaný zaručeným elektronickým podpisom.

Podľa § 40a OZ, ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovení § 49a, 140, § 145 ods. 1, § 479, § 589, § 701 ods. 1 a § 741b ods. 2, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Neplatnosti sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil. To isté platí, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje dohoda účastníkov (§ 40). Ak je právny úkon v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom o cenách, je neplatný iba v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto predpisu, ak sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti dovolá.

Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 OZ, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 457 OZ, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods. 3 OZ, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

Podľa § 179 ods. 1 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovo zavinenie okrem prípadov uvedených v § 182 a 185.

Podľa § 186 ods. 1 ZP, zamestnanec, ktorý zodpovedá za škodu, je povinný nahradiť zamestnávateľovi skutočnú škodu, a to v peniazoch, ak škodu neodstráni uvedením do predchádzajúceho stavu a ak túto škodu zamestnávateľ od zamestnanca požaduje.

Podľa § 186 ods. 3 ZP, ak bola škoda spôsobená úmyselne, môže zamestnávateľ okrem skutočnej škody požadovať aj náhradu ušlého zisku, ak by jej neuhradenie odporovalo dobrým mravom.

Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 106 ods. 1 a 2 OZ, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

Podľa § 20 ods. 1 a 2 OZ, právne úkony právnickej osoby vo všetkých veciach robia tí, ktorí sú na to oprávnení zmluvou o zriadení právnickej osoby, zakladacou listinou alebo zákonom (štatutárne orgány). Za právnickú osobu môžu robiť právne úkony aj iní jej pracovníci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé. Ak tieto osoby prekročia svoje oprávnenie, vznikajú práva a povinnosti právnickej osobe, len pokiaľ sa právny úkon týka predmetu činnosti právnickej osoby a len vtedy, ak ide o prekročenie, o ktorom druhý účastník nemohol vedieť.

Podľa § 31 ods. 1 a 4 OZ, pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocnenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia. Ak je potrebné, aby sa právny úkon urobil v písomnej forme, musí

sa plnomocenstvo udeliť písomne. Písomne sa musí plnomocenstvo udeliť aj vtedy, ak sa netýka len určitého právneho úkonu.

Podľa § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nar. vlády č. 87/1995 Z.z.“), ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Podľa § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. (v znení účinnom do 31.01.2013), výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Predmetom konania bola požiadavka žalobcu na zaplatenie nedoplatku cien zájazdov, ktorých sa zúčastnili žalovaní v 1.-4. rade, pričom žiadal zaviazať všetkých žalovaných na plnenie spoločne a nerozdielne, keď svoje nároky odvodzoval zo zmlúv o obstaraní zájazdu vo forme obsiahnutej v spise na č.l. 17 a 18.

V konaní žalovaná v 4. rade vzniesla námietku premlčania nároku žalobcu, a preto sa súd pred skúmaním samotnej existencie subjektívneho práva žalobcu najskôr zaoberal dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku.

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Účelom premlčania je tak jednak stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv, jednak zamedziť tomu, aby dlžníci neboli ohľadom svojich povinností vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku zo strany súdov.

Súd dospel k záveru, že či by došlo k platnému uzavretiu zmlúv o obstarávaní zájazdu medzi žalobcom a žalovanými, alebo nedošlo a nárok by bol posudzovaný ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, námietka premlčania nebola vznesená dôvodne. Splatnosť doplatkov cien zájazdov pri predmetných zmluvách bola dňa 15.02.2012 a dňa 15.08.2012, z čoho vyplýva, že ak žaloba bola na súde podaná dňa 21.08.2014, bola podaná v rámci všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Aj v prípade posudzovania nároku ako nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bola žaloba podaná včas, a to v rámci v 2-ročnej subjektívnej aj 3-ročnej objektívnej premlčacej doby. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 OZ rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa tak skutočne stalo. Súd podporne poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/301/2011 zo dňa 04.07.2012, podľa ktorého „subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že pri vynaložení obvyklej starostlivosti sa mohol o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť skôr.“ V konaní bolo výsluchom svedkyne Lefčíkovej preukázané, že žalobca sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, dozvedel v auguste 2014 pri vykonaní inventúry. Avšak aj v prípade, že by sa o tomto žalobca dozvedel skôr, a to na konci roka 2012, ako uviedla žalovaná v 1. rade na pojednávaní dňa 11.06.2015 (č.l. 54 - „na skutočnosť neuhradenia cien zájazdov musel žalobca prísť na konci roka 2012, kedy sa robia ku koncu roka audity“), bola žaloba podaná v rámci subjektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 OZ rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade teda objektívna premlčacia doba na uplatnenie si práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v plnom rozsahu začala plynúť deň nasledujúci po skončení služieb zájazdu, t.j. pri prvom zájazde dňa 09.04.2012 a pri

druhom zájazde dňa 06.09.2012. Keďže žaloba bola podaná na súde dňa 21.08.2014, bola podaná aj v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby.

Nakoľko námietka premlčania zo strany žalovanej v 4. rade nebola vznesená dôvodne, súd prikročil ku skúmaniu subjektívneho nároku žalobcu.

Niet pochybností o tom, že zmluva o obstaraní zájazdu je spotrebiteľskou zmluvou, keď žalobca vystupuje ako dodávateľ, ktorý pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zmluva je formulárovou zmluvou a táto, ako aj zmluvné podmienky boli vopred pripravené žalobcom a zároveň žalovaní vystupujú ako spotrebiteľia, ktorí nemajú postavenie podnikateľa, a ktorí vo všeobecnosti nemôžu ovplyvniť podstatný obsah zmluvy a zmluvných dojednaní.

Zmluva o obstaraní zájazdu je osobitným typom obstarávateľskej zmluvy. Ide o odplatnú konsenzuálnu zmluvu, ktorá vznikne v momente, keď sa jej účastníci dohodnú na všetkých jej podstatných náležitostiach, ktoré sú uvedené v § 741b OZ. Ide o rámcovú zmluvu, keďže zákon č. 281/2001 Z.z. je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis. Nakoľko ide o konsenzuálnu zmluvu, vznikne na základe zmluvného konsenzu strán o podstatných náležitostiach tejto zmluvy, pričom návrh na uzavretie zmluvy spravidla podáva cestovná kancelária. Za uzavretie zmluvy o obstaraní zájazdu nie je pritom možné považovať samotnú rezerváciu zájazdu zo strany objednávateľa, pretože táto nemá záväzný obsah. Pre platnosť zmluvy o obstaraní zájazdu zákon predpisuje písomnú formu alebo inú vhodnú formu, pričom nedodržanie tejto formy spája v ustanovení § 40 ods. 1 OZ s absolútnou neplatnosťou zmluvy. Za inú vhodnú formu je možné považovať zmluvu uzavretú napr. elektronickými prostriedkami, musí byť však preukázané, že došlo k návrhu na uzavretie zmluvy a jeho prijatiu konkrétnou osobou.

V konaní sa žalobcovi nepodarilo preukázať, že došlo k platnému uzavretiu zmlúv o obstaraní zájazdu, a to ani v písomnej forme, ani v inej vhodnej forme, pričom dôkazné bremeno bolo na jeho strane. Nebolo preukázané, že by zmluvy o obstaraní zájazdu v čase, keď malo dôjsť k ich uzavretiu (podľa výpovede svedkyne dňa 26.03.2012 a 10.08.2012), boli riadne podpísané zmluvnými stranami. Hoci žalobca poukazoval na to, že žalovaná v 1. rade podľa neho potvrdila výskyt písomnej zmluvy s podpismi, čo on tiež zhodne potvrdzuje, uvedené je v rozpore s preukázaným skutkovým stavom, keď súd mal v konaní dostatočne preukázané, že k žiadnemu podpisu ani jednej zo zmlúv neprišlo a prísť nemohlo. Súd jednak poukazuje na rozpory vo výpovedi žalovanej v 1. rade ohľadom existencie zmlúv v písomnej forme s podpismi („na otázku súdu, či teda by mali byť aj zmluvy obsiahnuté v spise na pobočke archivované s podpismi, uviedla určite áno, na doplňujúcu otázku, či teda zmluvy boli podpísané, uvádza, že nevie sa vyjadriť, či boli podpísané, myslela tým, že ku každej zmluve existuje aj originál, ktorý mal byť vytlačený a odložený. Ďalej uviedla, že zmluvu, ktorú robila pre seba, nepovažovala za potrebné ju podpísať.“), vzhľadom k čomu nie je možné prisvedčiť žalobcovi, že by žalovaná v 1. rade jednoznačne uznala existenciu podpísaných zmlúv. Súd ale najmä poukazuje na výpoveď svedkyne L. ktorá uviedla, že „vykonávala inventúry a kontroly na pobočke v E. v auguste XXXX a zistila, že na pobočke v E. sa nenachádzajú (pozn. súdu : zmluvy) v písomnej podobe. ... Akonáhle sa vytlačí zmluva, objaví sa tam meno, kto ju tlačil. Preto je na zmluvách obsiahnutých v spise meno svedkyne. ... Dátum založenia na obidvoch zmluvách dňa 18.08.2014 je uvedený preto, že dátum tam ťahá automaticky systém, kedy sa prvý krát vytlačila zmluva. Predajca si nesplnil povinnosť vytlačiť zmluvu po objednaní zájazdu elektronicky. Preto sa potom, čo svedkyňa zmluvu vytlačila, uviedol na zmluve dátum 18.08.2014, nakoľko to bolo prvý krát, kedy bola zmluva vytlačená v listinnej podobe.“ Z uvedenej výpovede svedkyne jednoznačne vyplýva, že žalobca zmluvy o obstaraní zájazdu v písomnej forme nemá a ani nemal k dispozícii, keďže nebolo takej zmluvy v listinnej podobe, na ktorú by bolo možné umiestniť podpis, keďže prvýkrát boli obe „zmluvy“ vytlačené v listinnej podobe až dňa 18.08.2014. Vyplýva to okrem vyššie uvedeného aj z prípisu žalobcu súdu zo dňa 29.01.2015 (č.l. 16), kde pri doručení zmlúv o obstaraní zájazdu uvádza, že „sa jedná o exempláre zabezpečené z rezervačného systému žalobcu, keď tieto neboli žalovanou v 1. rade, ktorá bola v minulosti pracovníčkou žalobcu a predmetné dovolenky zabezpečovala, spracované obvyklým spôsobom.“ Z uvedeného vyplýva, že zmluvy neboli uzavreté v písomnej forme, keďže neboli podpísané zmluvnými stranami. Súd poukazuje na vyššie citovaný čl. I. bod 3. zmluvných podmienok žalobcu, ktorý predpokladá uzavretie zmluvy o obstaraní zájazdu v písomnej podobe, ktorá splnená nebola.

Pokiaľ ide o inú vhodnú formu, súd má za to, že zmluvy neboli uzavreté ani v takejto forme, keďže tu chýba zachytenie prejavov vôle, a to ako pokiaľ ide o návrh na uzavretie zmluvy, ako aj jeho

akceptáciu. Zo zmluvných podmienok pre on-line predaj vyplýva, že žalobca predpokladá uzavretie zmluvy o obstaraní zájazdu okrem klasickej podoby s podpismi ešte elektronickou formou, s tým, že zmluva má zachovanú písomnú formu tak, že internetový systém vygeneruje objednávateľovi dokument s názvom: „Potvrdená zmluva pre objednávateľa (.pdf)“. Ani takýto spôsob uzavretia zmluvy však v konaní preukázaný nebol. Vyplnenie rezervačného formulára pritom nie je možné považovať za uzavretie zmluvy v inej vhodnej forme, keďže tu chýba zachytenie prejavov vôle zmluvných strán, teda návrhu na uzavretie zmluvy, a jeho akceptácie, pričom takýto spôsob uzavretia zmluvy nepredpokladá ani žalobca vo svojich podmienkach.

Ak teda neboli zmluvy preukázateľne uzavreté v písomnej forme, ani v inej vhodnej forme, nie je možné inak ako konštatovať, že nebola dodržaná požiadavka na písomnú alebo inú vhodnú formu zmlúv v zmysle § 741b ods. 1 OZ, a preto sú tieto v zmysle § 40 ods. 1 OZ absolútne neplatné.

V zásade sa v takom prípade je možné domáhať vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 457 OZ, avšak nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia možno uplatňovať iba v tom prípade, ak nie sú podmienky pre dosiahnutie rovnakého uspokojenia z dôvodu nároku na náhradu škody (R 1/1979). Teda nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia by bolo možné uplatňovať len subsidiárne v prípade, ak by neboli podmienky pre dosiahnutie rovnakého uspokojenia z dôvodu nároku na náhradu škody voči tomu, kto ju žalobcovi spôsobil svojim protiprávnym konaním. Súd pritom podporne poukazuje aj na uznesenie NS SR sp.zn. 2 Cdo 48/2010 zo dňa 21.10.2010: „Možno preto urobiť záver, že tým, že bezdôvodné obohatenie má subsidiárny charakter, predstavuje len podporný titul pre ochranu osoby postihnutej v majetkovej sfére; primárnym bude vždy inštitút náhrady škody, ak osobe dlžníka možno pričítať zodpovednosť za protiprávne konanie.“ Z uvedeného dôvodu súd posúdil opodstatnenosť žaloby aj z hľadiska náhrady škody a dospel k záveru, že boli splnené predpoklady zodpovednosti žalovanej v 1. rade za škodu vzniknutú žalobcovi.

Absolútnu neplatnosť oboch zmlúv zavinila žalovaná v 1. rade ako zamestnanec žalobcu. Súd poukazuje na výpoveď svedkyne L. L., ktorá uviedla, že „obidve zmluvy boli zadané do ich rezervačného systému predajcom - žalovanou. Predajca má povinnosť po nahodení zmluvy zmluvu vytlačiť a dať podpísať klientovi. O tom, že sa zmluva nenachádza v písomnej podobe na pobočke, nemali vedomosť. ... Pokiaľ ide o nedoplatky na zmluvách, predajca je povinný 7 dní pred vykonaním zájazdu odovzdať klientovi pokyny, pričom tieto mu môže odovzdať až potom, čo bola celá suma vyplatená. ... Na otázky právneho zástupcu žalovanej v 4. rade, či pokiaľ fungoval A., vždy dávali klientovi na podpis zmluvu, svedkyňa uviedla, že vždy by to tak malo byť, ... Predajca si nesplnil povinnosť vytlačiť zmluvu po objednaní zájazdu elektronicky.“ Rovnako súd poukazuje na vyjadrenie žalobcu v podaní zo dňa 29.01.2015, kde uviedol, že „zmluvy neboli žalovanou v 1. rade spracované obvyklým spôsobom.“ Spôsob uzatvárania písomnej zmluvy pritom vyplýva aj zo zmluvných podmienok žalobcu (č.l. 148), ktoré museli byť žalovanej v 1. rade ako predajcovi a vedúcej pobočky známe. To, že jej známe boli, vyplýva aj z jej výpovede na pojednávaní dňa 01.10.2015, kedy uviedla, že „súčasťou zmlúv sú aj zmluvné podmienky“.

Ak teda žalovaná v 1. rade ako zamestnanec žalobcu konala vyššie spomínaným spôsobom, keď nesplnila svoju povinnosť zabezpečiť podpísanie zmlúv zmluvnými stranami a zabezpečiť uhradenie celej ceny zájazdov pred ich realizáciou, porušila svoje povinnosti zamestnanca pri plnení pracovných úloh. V dôsledku porušenia tejto povinnosti sa uskutočnili oba zájazdy, hoci neboli uzavreté zmluvy o obstaraní zájazdu a nebola uhradená cena zájazdov, čím vznikla žalobcovi škoda spočívajúca v nákladoch na dopravu, ubytovanie a pod. a zároveň prišiel o zisk z uvedených zájazdov. Žalovaná v 1. rade tak v zmysle § 179 ods. 1 ZP zodpovedá žalobcovi ako zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobila, a preto je v zmysle § 186 ods. 1 ZP povinná nahradiť žalobcovi skutočnú škodu v peniazoch (keďže škodu nie je možné odstrániť uvedením do predchádzajúceho stavu). Nakoľko škoda bola spôsobená úmyselne (žalovaná v 1. rade vedela, že svojím konaním môže spôsobiť zamestnávateľovi škodu, keď umožní realizáciu zájazdov bez podpísaných zmlúv a bez toho, aby cena zájazdov bola v plnej výške uhradená, a pre prípad, že ju spôsobí, bola s tým uzrozumená, teda konala v nepriamom úmysle), môže zamestnávateľ v zmysle § 186 ods. 3 ZP okrem skutočnej škody požadovať aj náhradu ušlého zisku. To, že žalovaná v 1. rade konala v nepriamom úmysle, vyplýva z toho, že sama na pojednávaní uviedla, že „cena zájazdu musí byť uhradená, kým klient nastúpi na zájazd“, a teda z pozície vedúcej pobočky musela vedieť, že v opačnom prípade vznikne žalobcovi škoda.

Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetku poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predchádzajúceho stavu. To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedôjde v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, aj keď sa to dalo očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí.

Hoci žalobca sa návrhom domáha plnenia z tvrdeného zmluvného vzťahu, a to od žalovaných v 1. - 4. rade spoločne a nerozdielne, súd nie je viazaný právnym posúdením veci uvedeným v návrhu na začatie konania, keď súdu prislúcha právne hodnotenie prejednávanej veci. Nejde teda o prekročenie návrhu, ak súd skutok, ktorý je predmetom konania, posúdi právne inak ako žalobca v priebehu konania, keď zároveň súd nie je viazaný ani právnym posúdením uvedeným pri vyjadrení predbežného právneho názoru súdu, nakoľko pod vplyvom zmeny skutkových okolností (predloženia zmluvných podmienok) môže dôjsť (a aj došlo) k jeho čiastočnej zmene.

Z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že boli splnené zákonné predpoklady všeobecnej zodpovednosti zamestnanca (žalovanej v 1. rade) za škodu, ktorými sú: existencia protiprávneho úkonu, vznik škody ako majetkovej ujmy, existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou, zavinenie žalovanej v 1. rade, existencia jej pracovného pomeru v čase protiprávneho úkonu a vznik škody pri plnení jej pracovných úloh. Porušenie právnej povinnosti (existencia protiprávneho úkonu) spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. U žalovanej v 1. rade je porušením právnej povinnosti konanie, ktorým v rozpore s povinnosťami zamestnanca (ktoré jej ako vedúcej pobočky museli byť zrejmé, a ktoré vyplývali tiež z jej známych zmluvných podmienok), nezabezpečila uzavretie zmlúv o obstaraní zájazdu v písomnej forme a nezabezpečila uhradenie celej ceny zájazdov pred ich uskutočnením, k čomu bola podľa vykonaného dokazovania ako predajca povinná. Skutočná škoda žalobcovi vznikla tým, že uhradil náklady za ubytovanie, dopravu a pod. svojim dodávateľom pri oboch zájazdoch a tieto mu neboli nahradené. Ušlý zisk vznikol žalobcovi tým, že zarezervovaním zájazdov a ich vykonaním práve žalovanými neboli zájazdy poskytnuté iným klientom, ktorí by uhradili pred nástupom na zájazdy celú cenu zájazdov vrátane marže pre žalobcu, a teda nedošlo k zvýšeniu majetku žalobcu, ktoré by bolo možné očakávať. Medzi protiprávnym úkonom žalovanej v 1. rade a vzniknutou škodou je príčinná súvislosť, pretože žalobca umožnil žalovaným zúčastniť sa zájazdov v dôsledku konania práve žalovanej v 1. rade. Zavinenie žalovanej v 1. rade možno charakterizovať ako nepriamy úmysel, keď žalovaná v 1. rade vedela, že svojím konaním môže spôsobiť zamestnávateľovi škodu, a bola s tým uzrozumená. Jej tvrdenia o zaužívanej praxi neuhradenia celej ceny zájazdu v prípade zamestnancov ničím nepreukázala, ani nenavrhol vykonať ohľadom toho dokazovanie. Pracovný pomer žalovanej v 1. rade u žalobcu v čase rezervácie zájazdov bol preukázaný pracovnou zmluvou v znení dodatkov (č.l. 106 a nasl.), pričom škoda vznikla pri plnení pracovných úloh žalovanej v 1. rade. Z uvedeného dospel súd k záveru, že z dôvodu naplnenia predpokladov zodpovednosti žalovanej v 1. rade ako zamestnanca žalobcu za škodu, má žalobca voči žalovanej v 1. rade právo na náhradu škody v sume 3.054,10 eura, ktorá suma predstavuje nedoplatok z cien oboch zájazdov (zahŕňajúci ako skutočnú škodu, tak ušlý zisk), a preto žalovanú v 1. rade vo výroku I. zaviazal na zaplatenie sumy 3.054,10 eura.

K obrane žalovanej v 1. rade uvedenej v odpore proti platobnému rozkazu, že predmetné zájazdy ako bývalý zamestnanec žalobcu uhradila, súd uvádza, že toto tvrdenie žalovaná pri podaní odporu, ale ani neskôr, ničím nepreukázala. Neskoršie jej tvrdenie, že úhrada za zájazdy bola realizovaná zrážkami z jej odmien ako zamestnanca, rovnako žalovaná v 1. rade nepreukázala, keď nevedela ani uviesť, kedy boli uvedené zrážky realizované, a tieto preukazovala iba e-mailovou komunikáciou s ekonomickou riaditeľkou zo dňa 10.10.2013 (č.l. 52), z ktorej jej tvrdenie žiadnym spôsobom nevyplýva. Navyše si žalovaná v 1. rade rozporovala ohľadom zaužívanej praxe u žalobcu, keď tvrdila, že vysporiadanie odmien započítaním na zájazdy bola u žalobcu bežná prax, a zároveň uviedla, že z výpisov z účtov u žalobcu za jej pôsobenie u neho vyplýva, že odmeny jej štandardne chodili na účet. I keby bola prax u žalobcu taká, že sa v prípade zájazdov zamestnancov uhrádzali ceny týchto zájazdov zrážkami z odmien zamestnancov, v konaní nebolo preukázané, že v konkrétnom prípade bola vôľa žalobcu jednak vyplatiť žalovanej v 1. rade akúkoľvek odmenu v roku 2012 (keď vyplácanie odmien žalovanej v 1. rade nebolo v pracovnej zmluve v znení jej dodatkov dojednané, a preto nie je možné považovať odmenu za nárokovateľnú časť mzdy), a nebolo ani preukázané, že došlo k započítaniu spôsobom uvádzaným žalovanou v 1. rade. I keby teda výsledkom hospodárenia pobočky žalobcu v Trnave za rok 2012 bol zisk, žalovaná v 1. rade žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázala vôľu žalobcu

ako zamestnávateľa vyplatiť jej odmenu v akejkoľvek výške, resp. vykonať započítanie nedoplatkov na zájazdoch voči nevyplatenú odmenu. Bez preukázania vôle zamestnávateľa použiť na nedoplatky cien zájazdov nevyplatenú odmenu žalovanej v 1. rade, súd ako postačujúce nepovažoval preukázanie výsledku hospodárenia pobočky v E. za rok 2012 a odpočítanie odmien vyplatených žalovanej v 1. rade v niektorom mesiaci v roku 2013 (keď podľa tvrdenia žalovanej v 1. rade by mal rozdiel predstavovať nevyplatenú sumu za zájazdy, ktoré sú predmetom sporu). Žalovaná v 1. rade sa na pojednávaní dňa 26.11.2015 zaviazala, že na nasledujúcom pojednávaní zabezpečí prítomnosť svedkov, ktorí by mali jej tvrdenia preukázať, avšak na ďalšie pojednávanie sa nedostavila a neskôr dokazovanie výsluchom žiadnych svedkov nenavrhol. Súd preto dospel k záveru, že žalovaná v 1. rade neunesla dôkazné bremeno tvrdenia, že ceny zájazdov boli riadne uhradené, prípadne že došlo k započítaniu ich nedoplatkov s nevyplatenou odmenou. Súd nevykonal dokazovanie nariadením auditu u žalobcu, nakoľko takéto dokazovanie je príliš všeobecné, keď zároveň cieľ takéhoto dokazovania žalovaná v 1. rade ani bližšie nezrejmila, a takéto dokazovanie by bolo len predĺžovaním konania a nevedlo by k očakávanému výsledku, t.j. k zisteniu, či a v akej výške sa žalobca zaviazal vyplatiť žalovanej v 1. rade odmenu a či došlo k uvádzanému započítaniu.

Pokiaľ ide o premlčanie nároku na náhradu škody, súd poukazuje na to, že škodu žalobcovi spôsobila žalovaná v 1. rade, ktorá však námietku premlčania nevzniesla. Avšak i v prípade, že by táto vznesená zo strany žalovanej v 1. rade bola, nebola by vznesená účinne, nakoľko z obdobných dôvodov ako pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bola žaloba podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, pričom vzhľadom na úmyselné spôsobenie škody bola podaná aj v rámci desaťročnej objektívnej premlčacej doby.

Súd vyhovením žalobe spôsobom uvedeným vo výroku I. neprekročil žalobný návrh, a nepriznal viac, keďže žalobca požadoval uvedenú sumu s príslušenstvom od žalovaných spoločne a nerozdielne. Nakoľko však súd dospel k záveru, že návrh je opodstatnený iba voči žalovanej v 1. rade, zaviazal na plnenie iba ju. Súd pritom dodáva, že zaviazanie všetkých žalovaných na plnenie spoločne a nerozdielne, napriek tomu, že neplatnosť zmlúv o obstaraní zájazdu, neuhradenie nedoplatkov zájazdov a umožnenie realizácie zájazdov bez ich plnej úhrady zavinila výlučne žalovaná v 1. rade, keď zároveň žalovaná v 4. rade mala cenu zájazdu na ňu pripadajúcu uhradenú (viď podanie žalobcu na č.l. 140 a 143 v spojení s výpismi z účtu predloženými žalovanou v 4. rade), a keď za maloletých žalovaných v 2. a 3. rade konala žalovaná v 1. rade ako ich zákonný zástupca, a títo nemohli jej konanie nijako ovplyvniť, by nebolo možné považovať ani za súladné s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ). Hoci je pochopiteľná snaha žalobcu získať exekučný titul pokiaľ možno proti čo najväčšiemu počtu subjektov, čím sa zvyšuje šanca na vymoženie žalovanej sumy v prípade insolventnosti niektorého zo žalovaných, nie je možné obchádzať skutočnosť, že nešlo o typický prípad neplnenia zo zmlúv o obstaraní zájazdov, alebo o ich objektívne spôsobenú neplatnosť, ale o protiprávne konanie len jednej zo žalovaných, bývalej zamestnankyne žalobcu.

Nakoľko sa žalovaná dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu, má voči nej žalobca nárok aj na úrok z omeškania. Keďže pri nároku na náhradu škody nie je v právnom predpise ustanovený čas plnenia, treba podľa § 563 OZ vychádzať z toho, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o plnenie. Žalobca nepreukázal, že by žalovaná v 1. rade pred podaním návrhu vyzval na plnenie, a preto súd uzavrel, že žalovaná v 1. rade bola na plnenie preukázateľne vyzvaná až doručením žaloby prostredníctvom súdu dňa 11.02.2015, bola teda povinná plniť v zmysle § 563 OZ nasledujúci deň po doručení návrhu, t.j. dňa 12.02.2015, pričom do omeškania sa dostala nasledujúci deň, t.j. dňa 13.02.2015, od ktorého dňa do zaplatenia súd priznal žalobcovi úrok z omeškania a vo zvyšnej časti návrh v časti úroku z omeškania zamietol. Žalovaná sa dostala do omeškania so sumou 3.054,10 eura dňa 13.02.2015, keď výška základnej úrokovej sadzby bola 0,05 %, žalobca tak má v zmysle § 10c nar. vlády č. 87/1995 Z.z. (keďže záväzkový vzťah zo zodpovednosti za škodu vznikol pred 01.02.2013) popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,05% (8 + 0,05 %) ročne zo sumy 3.054,10 eura od 13.02.2015 do zaplatenia.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd žalobe v časti smerujúcej proti žalovanej v 1. rade v časti zaplatenia istiny 3.054,10 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 3.054,10 eura od 13.02.2015 do zaplatenia vo výroku I. vyhovel a žalobu v prevyšujúcej časti úroku z omeškania voči žalovanej v 1. rade vo výroku II. a v celom rozsahu voči žalovaným v 2., 3. a 4. rade vo výroku III. zamietol.

Podľa § 160 ods. 1 OSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Vzhľadom k celkovej výške sumy s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu zaviazal súd žalovanú v 1. rade, určil súd žalovanej v 1. rade na plnenie dlhu primeranú dlhšiu lehotu 60 dní od právoplatnosti rozsudku za tým účelom, aby žalovaná v 1. rade mala dostatok času na zabezpečenie finančných prostriedkov napr. aj prostredníctvom úveru. Súd neumožnil žalovanej splácať dlhu v splátkach, nakoľko o plnenie v splátkach v konaní nežiadala.

Podľa § 151 ods. 1 OSP, o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 3 OSP, v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V nadväznosti na ustanovenie § 151 ods. 1 OSP majú účastníci lehotu na vyčíslenie trov konania tri pracovné dni od vyhlásenia tohto rozhodnutia, pričom z dôvodu odročenia pojednávania za účelom vyhlásenia rozsudku uvedená lehota ešte neuplynula. Z uvedeného dôvodu, ako aj s poukazom ustanovenie § 151 ods. 3 OSP a na väčší počet účastníkov konania, odložil súd vo výroku IV. rozhodnutie o trovách konania samostatnému uzneseniu do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej v zmysle § 151 ods. 3 OSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia cestou tunajšieho súdu ku Krajskému súdu v Trnave.

Odvolanie musí obsahovať nasledovné náležitosti :

Z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis. Ďalej musí byť v odvolaní uvedené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.), ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.